

Lucy Harris & Tessa Carter

BROKEN TRUST

DŮVĚRU SI NEZASLOUŽÍŠ

BARONET

Broken Trust

Důvěru si nezasloužíš

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucy Harris, Tessa Carter

Broken Trust: Důvěru si nezasloužíš – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

BROKEN TRUST

DŮVĚRU SI NEZASLOUŽÍŠ

BROKEN 2

BROKEN TRUST

DŮVĚRU SI NEZASLOUŽÍŠ

BROKEN 2

Lucy Harris / Tessa Carter

Copyright © Lucy Harris, 2025

Copyright © Tessa Carter, 2025

Cover design © Michaela Faktorová - Radši knihu, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2731-0

ISBN e-knihy 978-80-269-2741-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2742-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2732-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Pro ty, kteří přestali věřit lidem.
Někdy stojí za to udělat krok do neznáma.
Nikdy nevíte, co vám vnese do života.*

PLAYLIST

- yes, and? – Ariana Grande
- Dangerous Woman – Ariana Grande
- Power – Little Mix
- I Did Something Bad – Taylor Swift
- Come & Get It – Selena Gomez
- Cravin – Stileto, Kendyle Paige
- Talking Body – Tove Lo
- I Feel Like I'm Drowning – Two Feet
- If Only – Dove Cameron
- Love Don't Hate It – Duncan Laurence
- Helium – Sia
- Us – James Bay
- Get Ready For The Future – Silverberg, Anna Graceman
- Wherever I Go – OneRepublic
- Azizam – Ed Sheeran

1. KAPITOLA

Christopher

„VEZMI SI MĚ,“ pronesl jsem klidným tónem.

„Ne,“ odpověděla rázně a založila si ruce v bok.

Do hajzlu!

Byl jsem našťvaný, už když jsem za ní vyrazil do tohohle pajzlu, kde pracovala. Ale teď? Začínal jsem ztrácet trpělivost. Samozřejmě jsem ji potřeboval hlavně pro své sobecké účely, ale z nějakého nepochopitelného důvodu jsem po ní také toužil. Nejsem muž, co by se kohokoli doprošoval, ale stačil už jen okamžik a klidně bych si před ní klekl na kolena. Nikdy jsem nepotkal ženu, jako je ona. Tak krásnou, drze ostrou, *nedostupnou*. Byl jsem ochotný kvůli ní překročit své morální hranice, a to mě pěkně sralo.

Jsem přece právník. Dokážu ji přesvědčit!

Mia se dle mého názoru trochu minula povoláním. Měla naprosto neprůstřelný pokerový výraz a její volba slov byla vždy perfektně promyšlená. Nebo byla jen neuvěřitelně pohotová.

Byla by z ní dobrá právníčka.

Posunul jsem smlouvu po stole a zkusil to znovu.

„Zvaž to. Je to velmi lukrativní nabídka.“

Sebevědomě jsem na ni pohlédl a doufal, že moje právnícká strategie zabere. Koneckonců mi vyhrála nejeden případ. Mia obrátila oči v sloup, vzala papíry do rukou a pomalu se ke mně naklonila. Narušila tak můj osobní prostor.

Pokaždé, když někdo něco takového udělal, velmi rychle jsem mu dal najevo, že to bylo naposledy. Nesnášel jsem, když mi lidi lezli do osobního prostoru. Jediné výjimky byly MMA, moje hospodyně Martha a ona. Ona nebyla nikdy dostatečně blízko!

Do hlavy se mi vkradla vzpomínka na naše druhé setkání. Dotkla se mě tehdy na paži a mnou projela taková vlna chťiče, že jsem málem vyhodil veškeré sebeovládání oknem. Natolik mě to překvapilo, že jsem se lehce orosil, a to se mi stává pouze tehdy, když jsem fakt v prdeli. Nikdo nebyl schopný přijít na lékařské vysvětlení, ale mám to štěstí, že se zpravidla potím jen v těch nejkritičtějších situacích s vysokým stresovým faktorem. Cvičení je díky tomu o dost pohodlnější.

Odehnal jsem tyhle myšlenky a vrátil se do přítomnosti. Pozoroval jsem, jak je nade mnou skloněná, a urputně se snažil nesjet pohledem na její plná prsa. Miina ňadra, která velikostí připomínala dva zralé grepy, mě pronásledovala od toho večera v baru a dalo mi hodně práce, abych si je nepředstavoval při... to je jedno.

Tohle je byznys, žádný náhodný šuk!

Raději jsem se upřeně zadíval do jejích chladných akvamarínových očí. Byly tak výrazné, až by jeden řekl, že svítí.

Na tváři se jí objevil nevyzpytatelný úšklebek, když mi zvedla papíry před obličej. Jediným trhnutím je

přetrhla vejplů a pustila na zem. Zachoval jsem neutrální výraz, ale lhal bych, kdybych neuznal, že mě to nasralo a vzrušilo zároveň.

„Nejsem dojná kráva na prodej, právníčku!“ odsekla a chystala se odkráčēt pryč.

Popadl jsem ji za ruku a oba tím překvapil. Z jejích očí šlehaly nenávistné plameny, takže jsem ji okamžitě pustil.

„Ještě nad tím popřemýšlej,“ požádal jsem ji, ale k mé nevíře se otočila a beze slova odešla obsluhovat jiné zákazníky.

Do prdele!

Navenek jsem nedal nic znát, i když jsem uvnitř běsil. Docházel mi čas. Žádná jiná nebyla jako ona. Prošel jsem nesčetné množství návrhů od George na případné partnerky, ale všechny byly snadno ovlivnitelné naninky, co se nemohly dočkat, až si sáhnou na mé jmění a budou se moct chlubit, že mě dostaly do postele. *Kdo ví, co by nakonec způsobily za skandál.*

Sehnul jsem se, sebral kusy roztrhané smlouvy a schoval je do složky na stole. Sledoval jsem ji pohledem a nemohl než obdivovat, s jakou grácií se pohybuje mezi stoly a vřele se usmívá na zákazníky. Byla jako kočka. Smyslně pohupovala boky, lísala se tam, kde čichala tučný tuzér, ale na mě syčela a vytahovala dráčky.

Mia Meyerová.

Od toho zkurveného večírku před premiérou *Romea a Julie*, kde jsem ji poprvé spatřil v té sexy uniformě hostesky, mi otočila život vzhůru nohama. Nikdy jsem se nenechal nikým takhle vykolejit. Zvlášť ne opačným pohlavím. Úplně mě odzbrojila svým odmítnutím. Toužil jsem po ženě, o které jsem nic nevěděl. Polila mě vlna nadšení, když jsem zjistil, že je to

kamarádka a spolubydlící Mélanie, přítelkyně mého nejlepšího a jediného opravdového kamaráda Dylana Graysona.

S Dylanem jsem se seznámil, když tančil v New Yorku. Potkali jsme se v posilovně. Ten večer jsem měl chuť rýpnout si do nováčka, co neumí ve správném úhlu kopnout do boxovacího pytle, ale netušil jsem, že se z toho stane pravidelný sparing. Běžně jsem si nikoho nepustil k tělu, ale zhruba do měsíce mi přirostl k srdci. Rozuměli jsme si a viděl jsem v něm sám sebe, když mi bylo devatenáct. Byl stejně zoufalý a ztracený. On měl na rozdíl ode mě mámu, kterou bezmezně miloval a snažil se ji chránit.

Když se mi otevřel ohledně svého rodinného problému a zeptal se, jestli neznám v Londýně nějakého dobrého právníka, nabídl jsem se, že je budu zastupovat sám. Poprvé v životě jsem něco slíbil, aniž bych si to nejdřív promyslel. Věděl jsem, že jeho otec kontroluje pohyby na účtu, a řekl si o směšný honorář. Jak se naše přátelství prohlubovalo, přišlo mi nemístné brát si od něj peníze a každou další platbu jsem smetl ze stolu. Potřeboval moji pomoc a já byl ochotný poskytnout ji zadarmo.

S Mélanie teď tančil sólové role v Pařížské opeře. Oba jsou tanečníci s velkou vášní pro balet a dali se dohromady právě během inscenace *Romea a Julie*, kterou jsem finančně podporoval. Po pár *drobných* neshodách, kterých jsem se tak trochu účastnil, jsem byl rád, že jsou ti dva vůbec spolu. Zpětně jsem musel uznat, že náš plán, jak zvýšit zájem veřejnosti o představení, nebyl úplně domyšlený. Zvlášť když se kolem ochomýtal choreograf Nolan. Měl jsem přijít na něco lepšího. Hlavu mi ale zaměstnávaly vlastní problémy a případ Dylanova násilnického otce,

na kterém jsme společně pracovali už pár let, a konečně mělo dojít k jeho uzavření. Takže jsem se nedivil, když to na chvíli vypadalo fakt špatně. Mel dala naštěstí mému kamarádovi druhou šanci.

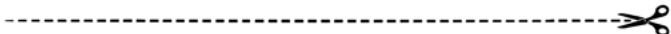
Momentálně byli tak zamilovaní, až mi z toho bylo špatně. Všechno kolem nich bylo růžové, sladké a Dylan mluvil jen o ní a o tom, jak je šťastný. Na druhou stranu si ten kluk zasloužil konečně něco dobrého, takže jsem za to byl vlastně vděčný.

Díky Mélanie jsem se alespoň dozvěděl Miino pravé jméno. Napřed mi ho nechtěla říct, ale nakonec jsem ho vyměnil za protislužbu v podobě výpomoci s choreografem Nolanem Brownem. Chtěl jsem Meyerovou poznat. Měl jsem dojem, že z toho, jak mě to k ní táhlo, by se dalo něco vymyslet. Potřeboval jsem manželku.

Součástí závěti mého *drahého* otce byla doložka k převzetí Laurent s. r. o. Naše právnická firma měla pobočky v Londýně, L.A. a nově i v Paříži. Hlavní sídlo bylo samozřejmě v New Yorku, kde jsem se narodil. Když se sečetl zisk všech poboček, vydělávali jsme téměř miliardu ročně. Už od školy jsem dřel dvacet čtyři hodin sedm dní v týdnu, abych z nás udělal nejžádanější firmu po celém světě, a hloupě předpokládal, že ji po otcově smrti automaticky zdědím. Místo toho jsem se díval na odstavec textu, podle kterého jsem se musel do třicátých narozenin oženit a do roka od svatby zplodit dědice, jinak Laurent s. r. o. padne do rukou otcova společníka Davidssona. Nehodlal jsem kvůli takové kravině přijít o všechno, na čem jsem dřel!

Zjistil jsem si proto o Mie veřejně dostupné informace, a jakmile se naskytla příležitost, využil je. Dylan mě pozval na oslavu úspěšně odtančené premiéry. Sice ji kvůli zmíněným *neshodám* pořádali skoro mě-

síc po, ale mělo jít jen o nejbližší kruh přátel, takže to nikdo neřešil. Ta noc je v mých vzpomínkách tak živá, že si ji dokážu vybavit, jako by to bylo včera.

Pro jednu jsem se rozhodl dát svému řidiči volno a přijít na oslavu jako normální člověk. Po svých. Dokonce jsem vyměnil své klasické černé kvádru za džiny s obyčejným černým rolákem. Cítil jsem se lehce nespůj. Oblek byl pro mě jako brnění, ale potřeboval jsem udělat dobrý dojem.

Zahnul jsem do uličky, kde se bar nacházel, a všiml si, že venku postává pár lidí, kouří, debatují a v ruce drží pivo nebo nějaký koktejl. Znechuceně jsem se oklepal. Nenávidím cigarety. Člověk po nich pak smrdí jako popelnice. Zato alkohol byl v umírněném množství mým kamarádem.

Postavil jsem se v dostatečné vzdálenosti od hloučku lidí a strčil si ruce do kapes. Nevěděl jsem, co s nimi. Nevzal jsem si totiž mobil. Nechtěl jsem, aby mě cokoliv vyrušovalo od mého plánu. Cítil jsem se jako kretn, jak jsem tam tak postával a čekal na Dylana a jeho holku. Slíbil, že mě venku vyzvednou, ale začal jsem si myslet, že už šli dávno dovnitř a na mě se vykašlali.

Jedna hodně *vybavená* blondýnka na mě začala mrkat. Musel jsem se držet, abych jí nevěnoval znechucený pohled. Nebyla můj typ a i na dálku páchla cigaretovým kouřem. Připadal jsem si zase jako na vysoké. Tenkrát mi stačila jedna návštěva baru, jako je tehle, abych si uvědomil, že taková zábava není nic pro mě.

„Kdo ho pozval?!“ ozvalo se vedle mě přísně.

Takže si mě pamatuje.

Vynaložil jsem veškeré síly, abych vykouzil milý výraz, a otočil se na právě příchozí skupinku. Meyero-
vá mi to ale nežrala. Založila si ruce na hrudi a propa-
lovala mě našťvaným pohledem. Mélanie s Dylanem
se protáhli kolem Mii, aby se se mnou pozdravili. Bez
varování se za nimi vynořila divoká blondýna, Chel-
sea Wilderová, a pořádně mě objala. Potlačil jsem
lehký pocit úzkosti a rychle naše objetí ukončil. Už
delší dobu po mně divně pokukovala a od premiéry se
chovala velmi přátelsky. Teď si vyměnila podezřelý
pohled s Mélanie.

„Já. Je to můj nejlepší kamarád,“ usadil Miu Dylan
a přehodil Mélanie ruku kolem ramen.

„A taky nám dost pomohl, pamatuješ?“ přidala se
Mel a usmála se na mě.

V duchu jsem jim děkoval a obrátil pozornost na Miu.
„Zdravím, Mirando.“

Při tom oslovení obrátila oči v sloup. Když jsem si
k ní přišel na předpremiérovém večírku pro skleničku
sektu, měla na cedulce špatné jméno. Přibližně dva-
náct hodin jsem o ní uvažoval jako o *Mirandě*, do-
kud mi Mélanie neprozradila její pravé jméno, a nějak
jsem se toho nemohl zbavit. Očividně ji to štvalo a mě
to bavilo sledovat.

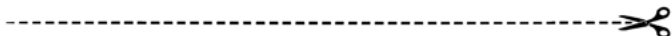
„Nazdar, právníčku,“ odsekla.

Zjevně pro mě vymyslela vlastní přezdívku. To
znamenalo, že projevila nějaký zájem o mou osobu.
S tím se dalo pracovat.

„Nechcete jít dovnitř a pokračovat v seznamování
nad skleničkou, vy dva?“ zasmála se Chelsea a pro-
šla kolem mě ke vchodu do baru. Všichni jsme ji be-
ze slov následovali. U dveří jsem se zastavil, podržel
je otevřené a jako pravý gentleman Mie pokynul. Dě-
lala, jako bych tam nebyl, a šla za přáteli. Měl jsem

tak skvělou příležitost pořádně si ji prohlédnout. Měla na sobě upnuté černé minišaty s kozačkami do půli stehen a vlasy si stáhla z obličeje, takže jí splývaly po zádech jako tmavě hnědý vodopád. V péru mi cuklo.

Tohle bude ještě náročný večer.

O dvě hodiny později jsem seděl s pátou whisky v ruce a pozoroval rozhovor u stolu. Nejvíc mluvila střela Chelsea a Mélanie. Básnily o další sezóně. Mia byla celkem potichu, ale odfrkla si pokaždé, když jsem něco řekl. Všiml jsem si, kolik toho vypila, i toho, jak mě po šestém koktejlu začala svlékat pohledem. Doufal jsem, že se něco podobného stane. Musel jsem pro ni být alespoň trochu atraktivní, aby můj plán vyšel.

„Kdy odlétáš, kámo?“ zeptal se mě Dylan, zatímco si holky něco špitaly.

„Pařížská pobočka je téměř zjetá, takže co nejdřív. Ale potřebuju tu zařídit ještě poslední věc,“ odpověděl jsem mu a pohled mi padl na Miu.

Kopl mě pod stolem do holeně. Rychle jsem se na něj podíval.

„Kámo!“ varoval mě.

„Kámo,“ vrátil jsem mu.

Uchechtl se a naklonil se blíž, aby ho holky neslyšely.

„Jestli to posereš...“

„Tak co? Najdeš si mě a dáš mi co proto?“ škádlil jsem ho. Oba jsme věděli, že mě zatím nemá šanci přeprat.

Zamračil se a velmi vážně pokračoval.

„Nebudu muset. Ona to zvládne sama. Vykleští tě, ani nemrkneš.“

Narovnal se, přitáhl si svoji přítelkyni do náruče

a políbil ji na spánek. Přitulila se k němu a ve mně to cosi probudilo. Na jednu podělanou vteřinu mě napadlo, jaké by to bylo mít někoho, kdo pro mě bude tím, co je Mélanie pro Dylana.

Z myšlenek mě vytrhla Mia, která se zvedla a začala se prodírat k baru. Nedalo mi to a taky jsem vstal. Holky si dál povídaly, ale Dylan po mně střílel varovným pohledem.

„Omluvte mě, musím na toaletu,“ řekl jsem a otočil se k odchodu.

Zaslechl jsem smích a Chelsein pronikavý hlas říkat, že jsem příšerně formální. Ignoroval jsem je a sledoval Miu skrz dav lidí. Prošla kolem baru, zamávala barmanovi, zahrnula za roh a zmizela mi z očí. Přidal jsem do kroku a taktak viděl, jak vchází do dveří s nápisem *toalety*. Odhodlaně jsem ji následoval. Na konci krátké chodbičky se dovíraly další dveře. Vydal jsem se k nim, podíval se na modrého panáčka a zamračil se. Ohlédl jsem se za sebe na růžovou panenku, ale byl si jistý, že to byly ty dveře přede mnou, co se ještě před chvílí pohybovaly.

Proč šla na pány?

Zavrtěl jsem hlavou a zatáhl za kliku. Vešel jsem dovnitř a spatřil Miu uprostřed místnosti. Upravovala se v zrcadle. Chvíli jsem jen nehybně stál a pozoroval ji.

Seber se!

Vykročil jsem k ní, ale otočila se na mě, což mě zastavilo uprostřed kroku. Sjela mě pohledem od hlavy po paty, zvedla jedno obočí a sledovala mě skrz řasy.

„Proč jsi na pánských záchodech?“ zeptal jsem se zvědavě.

Zvedla koutek úst a přešla ke mně sexy kočičí chůzí, která byla ještě umocněná vysokými podpatky kozaček.

„Nemusím tu stát frontu na kabinku a nikdo nezaclení u zrcadla,“ pronesla o něco jemněji.

Bylo vidět, že už má upitý a neudrží naštváný tón a pózu mrchy. I tak jsem si ji nedovolil opravit. Na chodbě totiž žádná fronta nebyla.

„Proč jsi sem přišel ty, právníčku?“ zavrňela a položila mi ruku na předloktí.

Projela mnou vlna tepla. Čekal jsem na další nápor úzkosti, ale žádný se nedostavil. Když jsem jí neodpověděl, strčila si ruku pod upnuté šaty a něco tam lovila. Nemohl jsem se pohnout.

Snaží se sundat si spodní prádlo?!

Nasál jsem vzduch skrz zuby a snažil se počítat do deseti. Jakmile dosoukala kalhotky ke kolenům, nechala je spadnout na zem. Pustila mé předloktí a sehнула se pro ně. Tím náhlým pohybem mi do nosu zavánula její vůně.

Mhm, skořice a něco sladkého. Jasmin?

Krev se mi nalila do rozkroku a v džínách mi začínalo být nepříjemně těсно. Musel jsem o krok ustoupit. *Je opilý. Je opilý!* Snažil jsem se, aby ta myšlenka doputovala i k mému kamarádovi dole, ale dost marně. Opatrně se zvedla a smotala černé kalhotky do kuličky. Natáhla ke mně volnou ruku a uchopila mé zápěstí. Od jejích prstů se mi opět šířilo příjemné teplo do celé paže a samotný dotek trochu elektrizoval. Neměl jsem ale potřebu ucuknout. Vložila mi kalhotky do dlaně a zavřela ji.

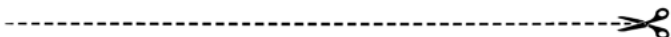
„Byly mi už nepohodlné,“ zavrňela jako spokojená kočka.

Polkl jsem a přejel pohledem ze zavřené dlaně na její nádherný obličej. Znovu se ušklíbla, strčila mě do hrudi a obešla mě.

„Dám si další drink a tobě doporučuju to samý.

Chováš se, jako bys měl v zadku zaraženou násadu od koštěte! Uvolni se trochu, Laurente,“ s těmi slovy odešla.

Dvěře se za ní zabouchly. Stál jsem jako zmražený. Párkrát jsem se zhluboka nadechl a schoval kalhotky do kapsy kalhot. Projel jsem si prsty skrz černé vlasy, otřel pár kapek potu, co mi vyrazily na čele, a otočil se ke dveřím. Musel jsem ji nějak přimět, aby souhlasila s mou nabídkou, a přitom vymyslet, jak ji při první příležitosti vydržím neohnout.

Jakmile jsem se trochu vzpamatoval a upravil si ptáka v kalhotách, posadil jsem se k baru a objednal si další whisky. Dylan s Mélanie u stolu zamilovaně tokali a Chelsea se živě bavila s nějakým namakaným borcem, takže jsem neměl chuť dělat křena. Miu nebylo nikde vidět. Když mi ale barman podával skleničku, objevila se za mým levým ramenem.

„Dej mi taky jednu, Claude,“ poručila mu familiárně.

Sjel ji vážným pohledem s pozvednutým obočím. Nadechla se, aby mu něco řekla, ale předběhl jsem ji.

„Dámě už jen vodu.“ Vzájemně jsme na sebe s barmanem kývli v tichém porozumění.

„Ale, ale, kdopak se nám tu vybarvuje? Pan ochránce,“ zavrňela a přejela mi prstem po paži.

Obrátil jsem do sebe celou skleničku a nevzrušeně se na ni podíval.

Je to opravdu krásná žena.

Posadila se na volnou stoličku, podložila si bradu rukou a nahrbila se. Měl jsem tak nádherný výhled do jejího plného dekoltu.

„S tebou není žádná sranda, právníčku.“

„Dneska už jsi měla dost, Mirando,“ naklonil jsem se k ní blíž a držel oči gentlemansky na její tváři.

To ji rozesmálo. Podívala se na barmana Clauda, který zrovna vyměnil moji prázdnou skleničku za plnou, zatímco před ni postavil vysokou sklenici vody, a rty naznačila „*zrádče*“.

„Přesto vidím, jaký jsi fešák,“ mrkla na mě a otočila se na stoličce ve směru maličkého tanečního parketu. Dylan si tam zrovna přitáhl Mélanie za bradu k přeslazenému polibku. Mie se při tom zalesklo v očích.

„Není snadné se na to dívat, že?“ nadhodil jsem a otočil si ji za stoličku čelem k sobě.

„Jak se to vezme,“ povzddechla si dramaticky. „Mélanie měla s Dylanem štěstí. Kdyby tu byl někdo takový pro mě, někdo chytrý, pozorný a sexy,“ podívala se na mě skrz řasy, „rajtovala bych na něm od rána do večera. Ale stejně na takové věci nemám čas,“ pokrčila rameny.

„Jak to?“ *Konečně se něco dozvím.*

„Protože mám tolik dluhů, že než je splatím, bude ze mě stará bába,“ přiznala a natáhla se po mé whisky.

Tak mě to zaskočilo, že jsem ani nestihl zareagovat. Trochu si usrkla, zakřenila se a posunula skleničku po odrbaném dřevě baru zpět přede mě. Okamžitě mě napadlo, že bych její nesnáze mohl využít ve svůj prospěch.

„A vrásčitou babku nikdo šukat nebude,“ dodala a škytla.

Zavrtěl jsem hlavou a zadíval se do těch krásných modrých očí. Můj nedočkavý kamarád v tom měl jasno a dával mi to bolestivě najevo. *Stačilo by jediné slovo a odvezl bych si ji na hotel.* Znovu se natáhla po mé whisky, jako by zapomněla, že jí před chvilkou nechutnala. Uchopil jsem ji za ruku a přitáhl k sobě. Nahnul

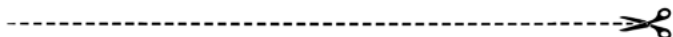
jsem se k jejímu uchu, abych jí mohl pošeptat svůj návrh, a rty se lehce otřel o lalůček. I tak letmý dotek vyslal do našich těl elektrický výboj, až se otrásla.

„Můžu ti pomoci, ale budeš si mě muset vzít.“

Trochu jsem se odtáhl a něžně pustil její ruku. Mia se na mě nevěřícně podívala a chvílku byla ticho. Už jsem doufal, že to bude snadné a kývne, když najednou vybuchla smíchy.

„Vy jste mi ale vtipálek, pane Laurente,“ slezla ze stoličky a poklepala mě po hrudi. „Možná jsem opilá, ale ne zas tolik,“ znovu se rozesmála. Došla na taneční parket za Chelsea, která se mezitím zbavila svého svalovce, a přidala se k ní ve smyslném tanci.

Tak tohle úplně nevyšlo... Ale nehodlám se vzdát!

Po zbytek večera jsem seděl na baru a pozoroval tanečící Miu. Dylan se ke mně na moment přidal, ale vůbec jsem ho nevnímal. Koule jsem měl snad fialové, ale bylo mi to u prdele. Když se to s Mélanie rozhodli zabalit, mile jsem se se všemi rozloučil a chytil na ulici taxík do hotelu.

Na pokoji jsem okamžitě zamířil do sprchy a pořádně si ulevil nad představou Miina kroutícího se těla na tanečním parketu. Dráždilo mě, jak mě neustále odmítala. S ručníkem kolem pasu jsem si sedl k počítači a hodlal uspokojit ještě jednu věc. Zvědavost. Možná mělo jít o falešné manželství, ale i tak jsem si nehodlal vzít kriminálníci. Po večírku jsem si ji zběžně proklepl. Znal jsem její věk, *dvacet tři*, občanství, *Američanka*, kde studovala, zaměstnání a pár dalších drobností. Nechápal jsem, proč by žila v díře, jako je Paříž. Sám jsem se donutil přijet jen díky zisku, který

přinese nová pobočka, a umění, které tu bylo k vidění. Takže buď v Americe utíkala před zákonem, nebo s ní bylo něco hodně v nepořádku.

Otevřel jsem si registr dlužníků spolu s rejstříkem trestů a zadal její jméno. Hlava mi to nebrala. *Je úplně čistá!* Neexistoval záznam o dluzích, podvodech nebo jakémkoli dalším přestupku. Chtěl jsem i přes pozdní hodinu zavolat svému oblíbenému detektivovi, aby zjistil víc, ale místo toho se mi mobil rozsvítil příchozím hovorem.

George.

Okamžitě jsem to zvedl.

„Ano?!“

George byl tím nejlepším asistentem, jakého jsem si kdy mohl přát. Zvládl cokoli, co jsem na něj přehodil, a mnohdy i víc. Zůstal v New Yorku hlídat pevnost a nemít ho nepřetržitě po ruce byl opravdový oříšek.

„Máme menší problém, pane Laurente,“ začal opatrně a než stihl cokoli dodat, zavrčel jsem jako naštvané zvíře.

„O co jde tentokrát?“

„Davidsson na mě stále tlačí ohledně vaší budoucí ženy. Dochází mi výmluvy a změna tématu na něj moc neplatí.“

Vjel jsem si rukou do vlasů. *Toho jsem se bál.* Chvilí bylo na obou stranách linky ticho.

„Pane?“ ujišťoval se George, jestli jsem stále přítomen.

„Našel jsem vhodnou kandidátku,“ přiznal jsem.

George byl jediný, kdo věděl, že se nebudu ženit z lásky.

„Která se vám líbí? Moje favoritka je číslo šest.“

„Není součástí tvého výběru.“

„Jste si jistý, že je to bezpečné?“ zeptal se podezřívavě.

Jsem? Nezbyvá mi než doufat, že se mi ji podaří přesvědčit včas. Byla pro mě výzvou. Zažehla ve mně chuť ji dobývat. *Žádná mi ještě neřekla ne.*

„Naprosto! Pracuju na tom. Nikomu to ale neříkej. Minimálně dokud se nevrátím. Že si střežím soukromí, není žádná novinka. Svou snoubenku představím světu za vlastních podmínek, ne proto, že si to Davidsson přeje. Klidně mě cituj.“

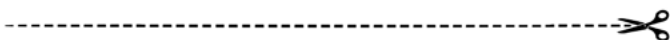
„Rozumím, pane.“

Následujících dvacet minut jsme ještě probírali několik pokroků v různých případech a momentální situaci v newyorské kanceláři. S mými blízcími se narozeninami byli všichni čím dál nervóznější.

S Georgem jsme si popřáli dobrou noc, zavěsil jsem a hodil telefon na stůl vedle notebooku. Protřel jsem si unavené oči a vstal ze židle. Další den mě čekala hromada práce. Sebral jsem z podlahy pohozený rolák a kalhoty, v jejichž kapse byly stále její kalhotky.

Voní pořád jako ona?

Hned jsem tu myšlenku zavrhl a složil oblečení na sedátko židle. Hovor s mým asistentem mě vyčerpal. Hodil jsem ručník přes opěradlo a vydal se do ložnice. Padl jsem do postele a přemýšlel, jak zvládnu vtěsnat přesvědčování Meyerové do svého nabitého programu.

Odpověď zní: nezvládnou. Trvalo to skoro celý měsíc, než jsem si našel čas ji znovu vidět. A dopadlo to hrozně. Alespoň jsem už ale nešel naslepo. Poslední dva večery mi dělala společnost složka od detektiva.

Číst ji bylo jako otevírat okýnka v adventním kalendáři. Nikdy jsem nevěděl, co mě čeká na další stránce. Na rozdíl od adventních kalendářů jsem ji ale po prvních třech obecných, i když podrobných stranách odložil a odmítl se nořit do hlubin Miina života. Chtěl jsem ji poznat sám, bez zkratk. Stačily mi základy.

2. KAPITOLA

Mia

JAK SI MŮŽE MYSLET, že bych na něco takového kývla? To si jedno ráno řekl, že mi zamává před očima hromadou peněz a já si z něj sednu na zadek? Kretén jeden zazobanej!

Stáhla jsem si dlouhé hnědé vlasy do vysokého culíku a nechala pár pramínků rámovat obličej. Každé léto o odstín ztmavly, jen aby se přes zimu vrátily do normálu. Podívala jsem se na sebe do zrcadla, abych zhodnotila svou práci. Make-up byl perfektní, ostré linky, jemné stíny, červená rtěnka. Na šaty jsem byla opravdu pyšná. Když jsem úplnou náhodou narazila na bílou látku s nádhernými modrými motýlky, musela jsem ji koupit. Byla trochu dražší, takže jsem jí mohla vzít tak akorát na jedny mini šaty, ale byl to jeden z nejlepších kousků, co jsem kdy ušila. Padly mi jako druhá kůže a perfektně podtrhly moje prsa. Ano, jsem na ně hrdá a nebojím se je ukázat světu.

Plánovala jsem si vzít páskové boty na podpatku, ale díky tomu jsem neměla kam připnout maličké

pouzdro s dýkou. Šaty končily v necelé půlce stehů a byly tak upnuté, že by bylo vidět. Nepřipadalo ale v úvahu, že bych odešla z bytu bez jediné věci, která mi dodávala pocit bezpečí a ochrany. Pořídila jsem si ji, když mi poprvé zavolali a vyhrožovali, že tátovi uříznou prsty, pokud za něj nezaplatím.

Co kdyby přišli pro mě?

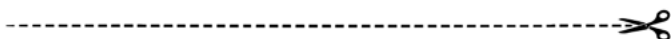
Rozhlédla jsem se po pokoji. Pohled mi padl na malou stříbrnou kabelku u postele.

„To by šlo,“ zamumlala jsem a dýku do ní schovala.

Naposledy jsem na sebe pohlédla a potutelně se usmála.

Už vidím, jak nade mnou bude zase slintat.

Sice jsem ho nemohla vystát od první chvíle, co jsme se potkali, ale bavilo mě Christophera Laurenta provokovat. Byl stejný jako všichni chlapi. Šlo mu jenom o jedno a líbilo se mu, jak vypadám.

Stála jsem u baru a čekala, až mi barman, jehož jméno jsem se ani neobtěžovala zapamatovat, naskládá na tác flétny se sektem.

„Možná by sis mohla rozepnout ještě jeden knoflíček. Pak bys byla neodolatelná,“ navrhl mi a očima fixoval můj výstřih. Kdyby to nebyl takový debil, docela bych si s ním pokecala. Podle přízvuku jsme totiž byli oba americká naplavenina.

„Kdybys místo žraní pizzy a chlastání piva zašel do posilovny, možná bys pak stál za druhý pohled,“ oplatila jsem mu stejnou mincí.

„Tos nemusela, Mirando,“ urazil se a přejel si nervózně přes zaoblené břicho.

Já toho kokota, co zmrvil moji jmenovku, zabiju!

Už jsem se chtěla naštvaně ohradit, když se vedle mě objevil vysoký chlap v černém obleku. Nasadila jsem falešný úsměv a otočila se k němu s podnosem zkušeně položeným na jedné paži.

„Šampaňské?“ nabídla jsem mu a střetla se s jeho čokoládovým pohledem.

Moc dlouho to ale nevydrželo. Beze slova sáhl pro jednu skleničku a sklouzl mi očima na prsa. Měla jsem na sobě uniformu hostesky, které nám rozdali při příchodu. Bohužel nevychytili velikost vestičky, takže mě černá látka téměř dusila a zvedala mi ňadra skoro až k bradě. Nemusela jsem rozepínat knoflíčky bílé košile, abych na ně upozornila. Moc nepomáhalo, že jsem tu zmrvenou jmenovku musela mít připnutou právě tam.

„Děkuji...“ zamžoural na nápis, „Mirando.“

To není moje jméno!

Musela jsem vynaložit všechno úsilí, abych před tímhle zbohatlickým hostem neřekla něco, čím bych si vysloužila předčasný vyhazov.

„Myslíte, že bych si vás mohl pro dnešní večer přivlastnit? Jako moji soukromou hostesku?“ zeptal se se zvláštním tónem v hlase a díval se mi při tom do tváře.

Co si o sobě myslí, hezounek?!

Takové typy mužů jsem nesnášela! Bohatí hejsci, co získají, na cokoli ukážou, a myslí si, že jim patří svět! Ego vysoké jako Empire State Building, na každém prstě jinou ženskou, které využijí a odhodí. *A v posteli většinou nic nevydrží. Jsou jen plní keců a skutek utek!*

„Obávám se, že to nebude možné, pane...“ počkala jsem, až se mi představí.

„Laurent, Christopher Laurent, madam.“ Přistoupil ke mně o krok blíž. „Proč by to nešlo?“

To už jsem se neudržela.

„Zaprvé nejsem žádná madam! A zadruhé tu nejste sám. Byla jsem najata na obsluhování všech hostů, nejen jednoho sobeckého právníka!“

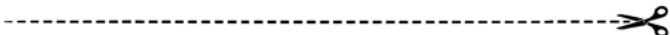
Jakmile mi řekl své jméno, došlo mi, o koho jde. Mélanie se mi ho snažila dohodit, když chtěly s Chelsea vyřešit mé finanční potíže sňatkem s nějakým bohatým chlapem.

„V tom případě si vás budu muset najmout na nějakou soukromou akci,“ ušklíbl se a napil se sektu. „Jak vůbec víte, co dělám?“ chtěl hned vědět.

„Do toho vám nic není!“ otočila jsem se a šla roznést flétny sektu mezi ostatní hosty.

„Brzy na viděnou, Mirando,“ volal za mnou vesele.

„Jen ve tvých snech, blbečku,“ zamumlala jsem si pod vousy a znovu nasadila usměvavý výraz. Nemohla jsem se dočkat, až přijdou holky a budu si moct postěžovat.

Vyšla jsem z pokoje a našla Chelsea rozvalenou na gauči v obývací, jak sleduje nějaký nový dokument na National Geographic. Ládovala se sušenkami, co včera upekla.

„Víš, že by ses měla jít připravit?“ neodpustila jsem si a šla si sednout k jídelnímu stolu, kde jsem nechala svůj stoletý notebook.

„Fsak mám jechtě hodinu,“ huhlala s plnou pusou. „Ted je to nařinafý.“

„Jestli přijdeme pozdě, budeš to Mélanie vysvětlovat ty,“ řekla jsem jí, když jsem se posadila a otevřela e-mailovou schránku.

„Však jenom oslavují, že se sestěhovali. Přeju jim to, ale zas taková věda to není. Všichni jsme to čekali.“

Mélanie s Dylanem do toho šli od jejich usmíření naplno a obě jsme byly štěstím bez sebe, když se k němu rozhodla nastěhovat. S jejich nadšením a nekonečnou výdrží už se nedalo žít. Trochu mi bylo Chelsea líto. Musela s nimi trávit čas v divadle a podle vyprávění to nebylo při zkouškách o moc lepší.

Podívala jsem se do prvního nepřečteného e-mailu a našla další zamítavou odpověď. Už jsem se nějakou dobu snažila sehnat denní práci. Měla jsem po krk svého mizerného životního stylu. Po nocích jsem makala v barech, občas zaskočila na nějakou velkou akci jako hosteska, přes dopoledne spala a odpoledne trávila tím, co mě baví. Šitím a kreslením návrhů. Toužila jsem po normálním režimu. Nemuset si zatahovat nepropustné závěsy, abych v pokoji navodila zdání tmy. A najít si chlapa, který bude použitelný. Většina mužů, co jsem potkávala, byla totiž po propažené noci úplně k ničemu!

Jak dlouho by asi vydržel Laurent?

Okamžitě jsem se za tu myšlenku v duchu propleskla. Nebyla jsem zrovna pyšná na to, co se stalo při našem druhém setkání. Jenže jsem si prostě nemohla pomoci. Alkohol je svině a nebezpečně stírá zábrany.

Upřímně jsem byla celkem překvapená, že mi dal tak dlouho pokoj. Když jsem ho ale uviděla stát před barem, vzbudilo to ve mně stejné podráždění jako tehdy. Chtěla jsem si užít jeden volný večer s přáteli a on mi to kazil. Čím víc jsem toho ale vypila, tím bylo těžší spustit oči z jeho vypracovaného těla. Pod černým rolákem se mu rýsovaly svaly na pažích a nemohla jsem než obdivovat jeho široká ramena.

Byla jsem nadržena...

Už to byl nějaký ten měsíc, co jsem využívala jen svých hraček a chyběl mi dotek muže s velkým M.

V jednu chvíli jsem to už nemohla vydržet a musela odejít na toaletu. Dýka se mi v botě posunula a nepříjemně mě píchala do svalů. Byla jsem ráda, že se objevil, až když jsem měla botu zase zapnutou a zbraň bezpečně schovanou. Děsně mu to seklo, víc než na tom večírku, když byl navlečený v upjatém obleku. Napadlo mě, jestli v džínách oplývá *velkým M*, které mi tolik scházelo u ostatních. Cítila jsem počínající vzrušení a udělala děsnou pitomost.

Proč jsem mu je dala? Jsem snad úplně tupá?!

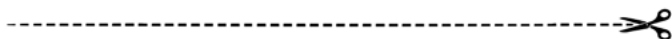
Když jsme seděli u baru, myslela jsem, že žertuje. Nevím, jestli se mu to za dobu, co jsme se neviděli, rozleželo v hlavě, nebo to myslel vážně už tehdy. Jeho přepadovka u mě v práci se mi ale vůbec nelíbila. Spíš mě vytočil do běla! Bylo to naprosto absurdní. Musela jsem si vyměnit stoly s Kiki, abych za ním už nemusela jít, až bude platit. Holčkám jsem o tom zatím raději neřekla. Ještě by mě postrkovaly, abych do toho šla.

Mám svoji hrdost!

„Tak nevím, kvůli komu teď přijdeme pozdě,“ zasmála se Chelsea.

Vzhledla jsem od mailu a všimla si, že stojí nachystaná v chodbě a čeká na mě. Úplně jsem se ztratila v myšlenkách a ani nestihla přečíst všechny maily. A proč? Kvůli blbečkovi, co zastupuje další bohatý kreťeny a netuší, jaké to je pracovat rukama!

Že já se na to nevykašlu...

Chelsea energicky zatukala na dveře. Během chvilky se otevřely a vyskočila z nich nadšená Mélanie. Zrzavé vlasy jí vlály rozpuštěné kolem těla. Vtáhla nás dovnitř, rychle nás objala a odmítala pustit naše ruce.

„Konečně jste tady! Čekáme jenom na vás, holky,“
výskala rozjařeně.

Byt byl napěchovaný lidmi. Pozvali několik členů baletního souboru a někteří si přivedli drahé polovičky. Nečekala jsem, že se tu v cca patnácti lidech budeme mačkat. Od kluka, co vyrostl v Anglii a má tučný svěřenský fond, jsem čekala něco většího. *Když nám dělala Mel video prohlídku, nezdálo se mi to tak malé.*

Z chodby jsme vešly rovnou do obývacího pokoje s šedým gaučem a televizí. Dylan tu neměl moc dekorací, ale fotek v rámečcích jsme si všimly hned. Byly čtyři. Na jedné byl vyfocený jako malý s mamkou, na druhé byla jeho kočka Magdalena Belmondo III. Vedle ní stála třetí, na které byli s Chelsea, když spolu tančili v Royal Ballet School, a poslední byla pořízená celkem nedávno. Držel na ní Mélanie v náruči a zamilovaně si hleděli do očí. Mel z toho byla úplně vypleskaná. Jakmile si ji vystavil, poslala nám fotku rámečku s nadšeným popiskem.

Mélanie: Jsem součástí rodinné výstavky!!!

Chelsea se Mel vyvlékla. Přistoupila ke své fotce, zvedla ji a otočila se na Dylana, který se objevil odněkud z hloubi bytu s kočkou v náruči a Christopherem v závěsu.

Super... Je tu taky!

„Netušila jsem, že jsem součástí rodiny,“ rýpla si do svého bývalého nejlepšího kamaráda. Ti dva se kdysi drsně pohádali a přestali se bavit. S Mélanie jsme zatím neznaly celou historii. Chels nám kousek prozradila, ale věděly jsme, že ještě není připravená říct nám všechno, a netlačily jsme na ni.

„Možná jsem se v minulosti nezachoval úplně ukáz-

kově, ale vždycky jsem tě bral jako sestru, co jsem nikdy neměl,“ přiznal s úsměvem.

Všichni kolem dojatě vydechli. Jediný Christopher vypadal jako socha a fixoval mě pohledem. Chvilí jsem mu ho oplácela. Bylo to jako kdo s koho v zírací soutěži.

„Já bych si tam nesedala,“ zaslechla jsem Chelsea varovat Jean Pierra, jednoho ze členů souboru.

„A to jako proč?“ chtěl vědět dotčeně Dylan a podezřívavě nakrčil obočí.

„No, já slyšela...“ nedořekla Chelsea.

Mélanie mě okamžitě pustila a vyběhla naší kamarádce zakrýt pusou. Zvedla jsem si dlaň před ústa a schovala pobavené uchechtnutí. Když jsem před rokem a půl se strachem o svůj život utekla do Paříže, nečekala jsem, že tu najdu dvě tak úžasné, milující osoby, jakými holky byly. Zachránily mě od života na ulici a každý den mi ukazovaly, že jim na mně opravdu záleží. Život mě naučil skrývat své emoce na veřejnosti a být silná a drsná za každé situace, ale s nimi jsem na své zvyky mnohdy zapomínala.

Podívala jsem se Christopherovým směrem, ale už tam nebyl.

Umí zmizet jako duch. Ale pořád tu někde straší. Jestli mám vydržet v jeho společnosti, potřebuju drink.

Odhodlaně jsem nakráčela do kuchyně a uviděla ho u otevřené lednice. Otráveně jsem rozhodila rukama a chtěla se otočit na podpatku.

„Neodcházej kvůli mně, Mirando,“ pronesl do lednice a vzápětí se na mě podíval přes rameno.

„Jak jsi věděl, že jsem to já?!“ založila jsem si paže na hrudi.

S lahví vody v ruce zavřel lednici a opřel se o ni. Na tváři mu hrál samolibý úšklebek.

„Jsem velmi vnímavý.“

Tomu jsem se musela uchechnout. Přešla jsem kolem kuchyňského ostrůvku k lince a natáhla se do skříňky pro skleničku na víno. Věděla jsem, že mi to trochu vyhrnulo šaty, ale bylo mi to jedno.

„Neřekla bych. Jinak bys už dávno pochopil, že s tebou nechci mít nic společného!“

Sáhla jsem po načaté lahvi bílého, co stála na lince, a nalila si víc než dvě deci. Vzduch v místnosti se pohnul. Najednou stál za mnou a opřel se rukama o linku vedle mých boků. Nos mi naplnila hřejivá vůně santalového dřeva. Dech se mi zadrhl v hrdle a proje-la mnou vlna touhy. *Pitomý feromony!*

„Ale no tak, Mirando. Nelži mi. Jsem právník a poznám, když někdo klame,“ šeptal mi do ucha. „Vím, po čem toužíš.“

Otočila jsem hlavu a střetla se s jeho očima. Nebylo to zas tak těžké. Na podpatkách jsem byla nižší snad jen o deset centimetrů. Všimla jsem si, že tentokrát měly jeho oči daleko tmavší odstín, jako by z mléčné přešly do hořké čokolády.

„Nemáš ponětí, po čem toužím!“ zasyčela jsem skrz zuby. „A manželství s tebou to rozhodně není!“

„Ani když ti zaplatím návrhářskou školu?“

To mě zarazilo. O tom, že jsem musela v New Yorku odejít z vysněné školy, jsem řekla jenom holkám – a ty by to nikomu neprozradily. Prudce jsem se otočila a odstrčila ho od sebe.

„Takže co? Nestačilo ti, že se vetřeš na každou akci mých přátel, špehuješ mě v práci a nabízíš mi manželství výměnou za peníze? Musel jsi jít a najít si o mně soukromé informace? Takové chování hraničí se stalkingem, Laurente!“

Měla jsem ho plné zuby a vřelo to ve mně vztekem.

Z tváře se mu vytratil samolibý výraz a nahradil ho pokerový hráč. V očích se mu ale zračilo podráždění.

„Jsou to i moji přátelé, víš. A jasně jsem ti řekl, že ti nabízím oboustranně výhodnou dohodu! Jsem zvyklý si své budoucí obchodní partnery proklepnout. Takže tohle není stalking, kočička. Ani zdaleka. Ale jestli chceš, můžu s tím začít.“

Viděla jsem rudě. Krom jeho arogantního chování mě ale taky nasrala reakce mého těla. Kalhotky mi zvlhly a podbřišek zaplál nedočkavou touhou. Chtěla jsem ho ošukat... Vklouznout rukama pod tmavě modrou košili a zjistit, jestli jsou ty svaly tak pevné, jak se přes tenkou látku zdály. Pročísnout mu prsty jeho upravené vlasy a pořádně je rozcuchat, aby už nevypadaly tak dokonale. Kousnout ho do rtu a ukázat mu, že se mnou si zahrávat nebude.

Prober se, Meyerová, kurva!

„Nestojím o tvoje peníze,“ dloubala jsem do něj prstem. „Strč si je hluboko do svého snobského anusu a dej mi pokoj!“

Nenávistně jsme se na sebe dívali a znovu bojovali, kdo uhne první. Praskalo to mezi námi statickou elektřinou a bála jsem se, že brzy vybuchne.

„Ehm,“ ozvalo se vedle nás.

Oba jsme za zvukem obrátili hlavy, a přerušili tím napjatou atmosféru. Mélanie s Chelsea tam stály a zaraženě na nás koukaly. Byla jsem za to vyrušení vděčná. Nevěřila jsem svému nadržnému tělu natolik, abych mohla s klidem říct, že bych po něm neskočila.

„Nechám vás, děvčata, o samotě,“ pronesl klidně a pozvedl levý koutek do polovičního úsměvu.

Sebral lahev vody z linky a odešel do obývacího pokoje. Jakmile byl pryč, holky ke mně přispěchaly a vzaly mě za ruce.

„Co to mělo znamenat?“ chtěla vědět Chelsea.

„Vy spolu něco máte?“ dožadovala se odpovědi Mélanie.

Zhluboka jsem se nadechla a uklidnila bušící srdce.

„Nemáme, jen mi nabídl...“

„Sex!“ zavýskla Chelsea.

„Od kdy jsi jeho fanda?“ využila jsem její nadšení a ignorovala tak její poznámku. Vzpomněla jsem si, jak byla dřív vehementně proti tomu, abychom se dali dohromady, protože je podle ní moc starý. Jak se ale ukázalo, bylo mu teprve dvacet devět.

„Od té doby, co pomohl Mel a měla jsem možnost si s ním promluvit. Není tak špatný, jak jsem si myslela,“ uznala a opřela se dlaní o kuchyňský ostrůvek.

Mélanie to celé sledovala a na tváři se jí usadil provinilý výraz.

„Myslím, že si budeš chtít umýt ruce, Chels,“ řekla jsem trochu znechuceně.

Otřepala se a ruku stáhla. „Ježíš, Mélanie, musíte to dělat všude?“ zasmála se a šla si umýt ruce do dřezu.

„Kdybyste si taky někoho našly, chápaly byste to,“ založila si ruce v bok, ale usmívala se u toho.

„Já na něco takového nemám kapacitu. Stoprocentně skončím jako nějaká šílená babka, co chodí plést do parku a krmí holuby,“ uchechtla jsem se smutně.

„Kdybys nebyla tak tvrdohlavá, mohlas mít v posteli sexy právníka,“ vrátila se k předchozímu tématu Chelsea, mrkla na mě a podala mi skleničku s vínem.

„To nikdy. Ani kdyby byl poslední muž na planetě!“ ujistila jsem je.

Nevěděla jsem, jestli se snažím přesvědčit je, nebo sebe.

3. KAPITOLA

Christopher

ZNIČÍM HO. Přiměju ji kývnout na svatbu.

Zničím ho. Zničím!

Vezme si mě!

S každou myšlenkou jsem zvýšil rychlost na běžícím páse.

Zasraný Michael Davidsson.

Nesnášel jsem toho chlapa od chvíle, co se vetřel do *rodinné* firmy a obtočil si otce kolem prstu. Měli jsme ji vést jenom spolu. Místo toho do našeho života nakráčel on, zamával na otce hromadou nul na kontě a domnělými kontakty v oboru, a najednou s námi seděl při důležitých poradách a u *rodinných večeří*! Průměrný právník, co měl k rodinnému příslušníku asi tak daleko jako já k dánskému králi.

Nikdy jsem to nedával najevo, ale poslední dobou jsem se musel fakt držet. Davidssonovy intriky mě dohnaly do kouta, ze kterého se dostávalo dost těžko. Chtěl jsem ten hloupý dodatek závěti napadnout, ale podařilo se mu přetáhnout členy představenstva

na svou stranu, takže jsem na to byl prakticky sám. Dost bolí sledovat lidi, kteří by měli stát za vámi, podporovat podlézavého slizouna, který se proti nim pak otočí a vrazí jim kudlu do zad.

Během svého pobytu v Paříži jsem pracoval krom zaučení ředitele nové kanceláře a vedení firmy na dálku na třech soukromých projektech. Jedním byl Dylanův případ, druhým byl případ s Nolanem a třetím a hlavním se stalo sestavení plánu a bojové strategie, aby nedošlo na nejhorší. Věřil jsem si, že to zvládnou sám. Odmítal jsem Georgovu nabídku kontaktovat staré známé ze školy. Vzpomněl jsem si ale na Philipa. Byl fanoušek, nikoli člen, šachového kroužku a používal ta nejlepší přirovnání.

Pokud chceš rychle sesadit soupeřova krále, obklič ho a zaútoč královnou.

Nebyl jsem si jistý, jestli je Philip opravdu dobrý v šachu, nebo jen troufá šachové analogie, kudy chodí, ale rozhodl jsem se to použít.

Vezmu si Miu Meyerovou a splním tak první část doložky. Přesvědčím členy představenstva, že následují skřeta bez páteře, a až Mia otěhotní, vychutnám si jeho vyhazov.

Takhle to znělo jednoduše, ale věděl jsem, že to bude daleko náročnější. Můj plán měl hned několik děr, co potřebovaly zalepit. Musel jsem brát v potaz, že je z Davidssona teď docela mocný muž a bylo třeba ho postupně zdiskreditovat. Odhalit, jaký je to sráč, jeho vlastními činy a nedat mu šanci k obraně. Rozdupat jeho naděje v prach.

Jenže k tomu mohlo dojít, jen když do toho půjde Mia se mnou. Potřeboval jsem, aby to nějak fungovalo. Každý má přece něco, kvůli čemu by zaprodal duši ďáblu.

Mia Meyerová splňovala vše, co jsem hledal. Je chytrá, svědomitě pracuje, měla čistý trestní rejstřík, nikdy se neléčila s vážnou chorobou a genetický materiál se zdál taky v pořádku. Navíc mi z ní stálo péro od chvíle, co jsem se s ní setkal.

Vzpomněl jsem si na její upnuté šaty, co měla na oslavě Dylanova a Mélaniina sestěhování. Nebyla dvakrát nadšená, že mě tam vidí. Chtěl jsem ji ohnout přes kuchyňskou linku a vyšukat z ní to drzé chování! Místo toho jsem odcházel bez nevěsty a s modrými koulemi. Při představě, jak do ní zezadu pronikám, mi v péru cukalo. Musel jsem stisknout tlačítko na zvýšení rychlosti víckrát, než bylo vhodné, a běžel sprintem. Nedokázal jsem ji dostat z hlavy! A to jsem se fakt snažil.

Je to jen obchod.

Nezáleželo, jak často jsem si to opakoval, nepomáhalo to. Potřeboval jsem ji ojet nebo si najít někoho náhodného. Jenže druhá možnost nebyla zrovna snadno proveditelná. Můj pták se poslední dobou zvedal jen v přítomnosti jedné osoby a ta otravná blondýna, co mě občas chodila do hotelové posilovny svlékat očima, mě absolutně nezajímala. *Co je to s těmi blond barbínami a jejich fascinací mojí osobou?*

Nechápal jsem, jak mohl Dylan šoustat tu divnou asistentku z Opery, co mu měla nahrazovat Məlanie. Já se takhle přemoct nedokázal.

„Zdravíčko,“ ozval se přeslazený hlas po mé levici.

Zakopl jsem o vlastní nohu a v plné rychlosti tak tak stihl popadnout madlo, abych si nerozbil ksicht. Škulbl jsem za pojistku a běžící pás zastavil. Lehce zadýchaný a orosený potem jsem zvedl pohled na již nepříjemně známou blondýnku. Zkroutila botoxem napíchané rty do úsměvu, a když se předklonila a opřela

dlaněmi o stehna, měl jsem její přehnané silikonové málem v obličejí.

Rychle jsem se narovnal a věnoval jí zamračený pohled. Naštěstí to pochopila a se zklamaným výrazem odkráčela ke svému pásu. Netoužil jsem po společnosti. Sebral jsem své věci a zamířil k výtahům. Měl jsem dneska ještě dost práce. Můj odjezd domů se pomalu blížil a nemohl jsem se zdržovat. Už tak mě zpomaloval Miin postoj *nejsem na prodej*. Zmáčkl jsem tlačítko přivolávající výtah, když se mi mobil rozvibroval v ruce.

My o vlku...

Volal mi jeden člen mé osobní ochranky, který dostal za úkol Miu hlídat. Měl mě informovat, pokud se ocitla na nějakém místě, kde si s ní můžu v klidu promluvit. Rychle jsem hovor přijal.

„Ano?“

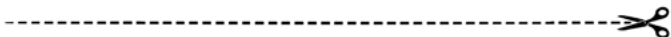
„Dobře, šéfe, vaše slečna se vydala do kavárny. Už hodinu tam sedí a něco čmárá,“ informoval mě.

Na obličejí se mi objevil ďábelský úsměv.

„Skvělé. Pošlete mi adresu. Budu tam co nejrychleji. Kdyby se přesunula, než dorazím, dejte mi okamžitě vědět.“

„Jistě, šéfe.“

Práce musela chvíli počkat.

Dal jsem si rychlou ledovou sprchu a vyrazil na adresu. Dorazil jsem tam do dvaceti minut. Jakmile jsem vešel dovnitř, do nosu mě udeřila vůně kvalitní kávy. Automaticky jsem se postavil do řady, abych si objednal. Nechtěl jsem působit jako stalker.

Což vlastně momentálně jsem.

Zatímco jsem čekal, pohledem jsem ji našel sedět opřenou v pohodlném křesílku u okna. V hrudi mi začalo divoce bušit. Dneska na sobě neměla žádné líčení a vlasy měla divoce rozlétané, jako by si to s někým rozdala. Polila mě vlna žárlivosti, kterou jsem tvrdě potlačil. Věnoval jsem si ale okamžik a pořádně si ji prohlédl. Měla na sobě sexy letní červený overal, který podtrhoval její pevná prsa. Na překřížených nohou měla položený blok a tužkou do něj něco kreslila. Nehty měla nalakované sytě červeným lakem.

Můj pták sebou škubl. V hlavě se mi totiž vyrojily obrázky Mii a jejích červených nehtů na mém pé...

„Bonjour. Co si dáte?“ zeptala se mě baristka a vytrhla mě tak z nemravných myšlenek.

Otočil jsem na ni hlavu a francouzsky ji požádal o flat white z ovesného mléka a černou kávu pro Miu. Pomalu jsem se odebral k místu, kde seděla a falešně zakašlal do zaťaté pěsti, aby si mě všimla.

V první moment jsem doufal, že ji překvapím a možná tak na mě bude milá. Bohužel mi velmi rychle došlo, že je to žena, u které si musíte úsměv zasloužit. Zvedla ke mně hlavu a její zamračený pohled vypovídal o mém omylu.

„Mirando,“ pozdravil jsem ji.

Svraštila obočí a zatnula zuby. Nečekal jsem na odpověď a přisedl si do křesla naproti ní. Upravil jsem si sako a pohlédl jí do očí, které sršely plameny.

„Christophere,“ procedila skrz zatnuté zuby.

Položila notes na stůl a založila si ruce na hrudníku v obranném gestu. Trochu si tím pozvedla ňadra a mě stálo dost sil k nim nesjet pohledem. Místo toho jsem se raději zaměřil na notes mezi námi.

Měla v něm rozkreslený návrh nějakých šatů. Byly pořádně sexy a už teď jsem si dokázal představit,

jak je má na sobě. Její kreativita byla jedna z věcí, co mě na ní uchvátila. Mia začala v New Yorku studovat návrhářskou školu, ale z nějakého důvodu studium ukončila a odjela do Paříže. I kdybych chtěl vědět víc, informace o této části jejího života byly bohužel podle detektiva dost omezené.

„Co chceš?“ zeptala se příkře.

Měl jsem nachystaný dlouhý monolog, ale zarazila mě servírka.

„Jedna černá káva a flat white s ovesným mlékem,“ pronesla francouzsky a položila kávy na stůl.

„Merci.“

Mia na mě překvapeně zamrkala. Když servírka odešla, posunul jsem černou kávu před Miu. Její výraz se z překvapeného změnil na ostražitý.

„Vážně si myslíš, že mě káva přiměje si tě vzít?“ přejela nedůvěřivě z hrnku na mě.

Pro dramatický efekt jsem zvedl svoji kávu ke rtům, napil se a položil ji zpátky na stůl, než jsem odpověděl.

„Nemůžu tě jen tak pozvat na kávu?“

Protočila oči v sloup a natáhla se po hrnku. Napila se, postavila ho zpátky na stůl a pokračovala bez našťavaného podtónu.

„Muži jako ty nedělají nic jen tak.“

To je svým způsobem pravda. Sklopil jsem na okamžik pohled a pousmál se.

„Proč vlastně ovesné mléko? Držíš nějakou dietu, právníčku?“ odfrkla si a sáhla po notesu.

„Nemusím, moje tělo vypadá víc než dobře,“ napřímil jsem ramena.

Zvedla jedno obočí, jako by si nebyla jistá, že to myslím vážně.

„Takže jsi jen další snob, co si myslí, že je příliš

nóbl na klasické mléko,“ pokrčila rameny a začala zase kreslit.

Povzdechl jsem si a konstatoval, že mě nezabije jí o sobě něco říct. Chtěl jsem si tu holku přece vzít! Proto jsem se musel přenést přes svou nechut' cokoliv sdílet.

„Trpím intolerancí na mléko.“

Mia zastavila ruku v pohybu a zvedla ke mně svůj akvamarínový pohled. Po chvíli se šibalsky usmála.

„Jakože se posereš, když se napiješ?“ zeptala se pobaveně.

„Ano, můžeš si to vyložit i takhle, Mio,“ ucedil jsem skrz zuby a snažil se nedat najevo, jak mě tou poznámkou popudila. Vrátila se ke svému čmárání a roztomile svažila obočí.

„Hm, takže přece jen víš, jak se jmenuju,“ pronesla tiše.

Povzdechl jsem si. *Vím o tobě víc, než si myslíš.* Potlačil jsem nutkání říct to nahlas.

„Chtěl bych ti znovu předložit svou nabídku,“ změnil jsem téma.

Vzhlédla od kresby a nasadila zamyšlený výraz. Byl jsem z toho nespokojený a doufal, že konečně řekne ano.

„Proč chceš, abych se zrovna *já* stala tvou ženou?“ zeptala se a zvědavě naklonila hlavu na stranu.

„Protože jsi dala jasně najevo, že nechceš moje peníze, i když oba víme, že je potřebuješ. Hledám někoho, kdo bude tohle manželství brát jako obchodní dohodu. Nepotřebuju žádnou zlatokopku,“ pronesl jsem pevným hlasem.

Věděl jsem, že je to jen část pravdy, ale v danou chvíli víc vědět nepotřebovala. Strčila si konec tužky mezi zuby. Vypadala u toho naprosto dokonale. V kal-

hotách mi bylo najednou o něco těsněji a musel jsem napočítat do deseti, abych se uklidnil.

„Přece nechceš zůstat sama a krmit v parku při pletení holuby,“ rýpl jsem si jízlivě. Tak trochu jsem poslouchal za dveřmi, když se u Dylana bavila s holkami.

„Takže už mě šmíruješ i při soukromých rozhovorech?“ zakroutila nevěřičně hlavou.

Založil jsem si ruce na hrudi a ušklíbl se. „Jestli byl tak strašně soukromý, neměl probíhat v Dylanově kuchyni.“ Na takový argument neměla odpověď. Rozhodně na ní ale nebylo znát, že by jí to nějak vadilo.

„Dej mi jediný pádný důvod, proč bych na tu tvou absurdní nabídku měla přistoupit, právníčku,“ nadhodila a já se toho chopil jako pes kosti.

Neměl jsem co ztratit. Narovnal jsem se a odkašlal si.

„Přistoupím na jakoukoli podmínku. Dám ti peníze na dluhy, stačí říct částku. Jestli se budeš chtít vrátit do školy, školné považuj za vyřešené. Jmenuj cokoli a po dobu našeho manželství to dostaneš. Trvám minimálně na jednom roce od svatby, ale pak si klidně vyber datum rozvodu podle sebe. Slibuju, že zaopatřená budeš dostatečně.“

Nedočkavě jsem čekal, co odpoví. Vypadala totiž dost zamyšleně. Jako by v hlavě procházela seznam pro a proti. Prstem si u toho poklepávala na rty. Už jsem se v hlavě připravoval, jak spolu zítra odletíme do New Yorku, když se zvedla a začala si balit věci. Překvapeně jsem zamrkal.

„Co to děláš?“ zavrčel jsem, ale ignorovala mě a zastrčila tužku do penálu.

Přehodila si už zavřenou tašku přes rameno a přehnaně mile se na mě usmála.

„Dík za kafe, ale tvoji nabídku neberu. Musíš si najít někoho jiného,“ mrkla a zamířila k východu z kavárny.

Nevěřil jsem vlastním očím. Okamžitě jsem se zvedl a běžel za ní. *To snad nemyslí vážně?!* Prošla dveřmi, které mě málem praštily do obličeje. Odstrčil jsem je a vyběhl za ní na ulici.

„Mio!“ křikl jsem ostře.

Prudce se zastavila a otočila se na mě. Hněv jí sršel z každého póru. Postavil jsem se před ni a otevřel pus, ale nenechala mě nic říct.

„Tak už to konečně pochop. Ne znamená ne! Jsi magor! Donutil jsi jednu z mých nejlepších kamarádek prozradit mé jméno, a to tím nejmiň vhodným způsobem. Přestaň mě pronásledovat všude, kam jdu! Neopřela bych si o tebe ani kolo, natož abych s tebou šukala.“

Upravil jsem si sako a nezaujatě na ni pohlédl.

„Skončila jsi?“

„S tebou ano! Nech mě na pokoji!“ zavrčela a otočila se k odchodu.

„Do konce týdne máš čas se rozhodnout,“ zarazil jsem ji.

„Moc lidí ti neříká ne, co?“ zašklebila se přes rameno.

„To si nikdo nedovolí,“ řekl jsem sebevědomě a založil si ruce v bok.

„Měl by sis na to začít zvykat,“ odfrkla si posměšně a vydala se pryč.

„Nemám k tomu důvod. I ty nakonec řekneš ano,“ zavolal jsem ještě.

Ukázala mi prostředníček a ztratila se ve víru lidí. Za tu poslední poznámku jsem na sebe nebyl dvakrát hrdý. Zakroutil jsem hlavou, vytáhl telefon z kapsy saka a napsal Dylanovi.

Christopher: Čau, dneska sparing?

Odpověděl téměř okamžitě. Museli si dát s Mélanie pauzu v muchlování.

Ten, co mi říká kámo: Čau, kámo! Dneska? Sakra, chtěl jsem s Mel kouknout na film.

Protočil jsem otráveně oči v sloup. Už mě to jeho věčné omílání tématu *mám skvělou přítelkyni a trávím s ní každou volnou chvíli* nebavilo.

Christopher: *Kámo*, z filmu bude sex a to děláte furt.

Jeden sparing tě nezabije.

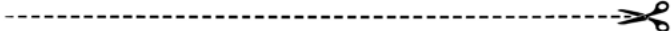
Ten, co mi říká kámo: Jo, ale Chri...

Christopher: Debile! V osm v hotelové posilovně.

Ten, co mi říká kámo: Fajn.

Ten, co mi říká kámo: Kámo :DD

Neobtěžoval jsem se mu jakkoli odpovídat a unaveně si povzdechl. Musel jsem se vrátit na hotel a stihnout dnešní práci ve zkráceném čase. *A pak si vymlátím frustraci s Dylanem.*

Po několika hodinách, které jsem strávil zavřený v hotelovém pokoji zavalený provozními papíry a e-maily, jsem byl rád, že si můžu konečně protáhnout svaly.

„Dnešek máš u mě schovaný! Mohl jsem se teď válet na gauči s Mélanie,“ pronesl nespokojeně Dylan a svlékl si tričko.

„Nebreč. Poslední dobou jsi jak zamilované štěně,“ povzdechl jsem si a vlezl do ringu.

Pobaveně se uchechtl, protáhl se mezi provazy za mnou a připravil se do oblíbené pozice. Nečekal jsem, až začne zase žvanit o Mel, a zaútočil rychlým výpadem. Uhnul stranou a překvapeně vytřeštil oči.

„Oukej! Tady má dneska někdo náladu pod psa,“ vysmál se mi.

Pokračoval jsem pravým hákem, který perfektně vykryl.

„Co tě trápí, kámo? Že by Miranda?“ vyzvídal.

Zatnul jsem zuby a zasypal ho několika tvrdými chvaty. Dylan každý z nich bravurně odvracel. *Na to, jak byl kdysi levej, se fakt hodně zlepšil.*

„Nevím, jak ji přimět, aby si mě vzala,“ přiznal jsem zadýchaně.

Ještě jsme kolem sebe chvíli kroužili, než jsem ho srazil na zem. Zůstal zadýchaně ležet na zádech.

„Chtěl bych ti připomenout, že jsi to byl právě ty, kdo mi radil s Mélanie. Neříkej mi, že Christopher, mistr dokonalých randíček, nedokáže dostat jednu ženskou,“ řekl a podepřel se na loktech.

Je pravda, že jsem mu tehdy hodně pomohl. Jenže Mia nebyla láskou poblázněná holka, co se nechá opít okázalými gesty. V tom měl Dylan velkou výhodu.

„Mia je jiná. Na tu takové triky neplatí. Pořád mě od sebe odhání,“ pročísl jsem si našťavaně vlasy.

Dylan se na okamžik zamyslel a svraštil u toho obočí.

„Možná bych ji teď fakt nechal být. Třeba se jí to uleží a přijde sama. Věř mi, ta holka má solidní finanční problémy, ale snaží se být nezávislá. Nabídl jsem jí půjčku a s hrdostí ji odmítla,“ pronesl klidně a postavil se.

„Řekl jsem jí, že má čas do konce týdne. Jestli moji nabídku nepřijme, vezmu s sebou tu otravnou blondý-

nu, co mě tu denně nabaluje,“ rezignoval jsem na jakoukoli další snahu. Opravdu jsem ji chtěl, ale začínalo mě to unavovat. I já mám nějaké limity. „Další kolo?“

Kývl a nachystal se do nové pozice.

„Říkal jsem ti už, že Mélanie vybrala nové křeslo do bytu? Nevěděla, že jsem ho nechal okamžitě přivést. Byla hrozně roztomilá, když ho viděla postavený v obýváku,“ rozplýval se a vyrazil proti mně prvním úderem.

„Dylane! Ještě jednou během tréninku řekneš něco o Mélanie, a fakt dostaneš na prdel!“ pohrozil jsem mu, ale jen se tomu zasmál.

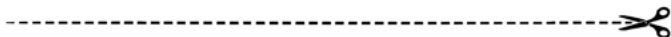
„Válcuješ mě už nějaký ten rok, nebude to zas tak jiný,“ zabručel a vrhnul se do série kopů.

Úspěšně jsem je vykryl a odpověděl mu vlastním kopem. Potřeboval jsem se dostatečně unavit, abych v noci nemyslel na Miu. *Snad moji nabídku nakonec přijme, jinak jsem pěkně v hajzlu...*

4. KAPITOLA

Mia

PŘIŠLA JSEM DOMŮ Z ŠICHTY vyřízenější než obvykle. Šéf jednoho podniku, kde jsem dělala, potřeboval pomoc na baru v jednom z jeho nočních klubů. K mému klasickému platu tam byl příplatek za hlučné prostředí, takže jsem po tom samozřejmě skočila. Bohužel dřív, než mi řekl, že zavedl nový dress code pro servírky. *Hodně* krátké sukně a košile s knoflíčky až od půlky hrudníku. Připadala jsem si jako nemravná školačka při Halloweenu. Uznávám, že to dost zvedalo dýška, ale celonoční odhánění otravných chlapů bylo vyčerpávající. Po mém kavárenském setkání s debilem Laurentem jsem měla navíc trochu rozhozené hormony. Svalila jsem se do postele, aniž bych se svlékla, a upadla do kómatu.

Vzbudil mě zběsilý zvuk sirény. Měla jsem pocit, že jsem spala jen pár minut. Mrtvolně jsem se rukou na-

táhla na noční stolek, ale nic nenahmatala. Siréna dál houkala a nutila mě rozhrnout spánkovou mlhu kolem mého mozku. Prudce jsem se posadila a zděšeně se rozhlédla po pokoji. Tohle vyzvánění jsem měla nastavené u jediného člověka.

Táta.

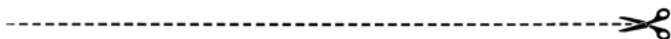
Potřebovala jsem rychle lokalizovat mobil a típnout mu to. Vyskočila jsem z postele a popadla vibrující kabelku. Ani jsem nemusela mačkat červené tlačítko. Hovor utichl dřív, než jsem telefon vytáhla. Čas ukazoval půl deváté ráno.

Takže jsem opravdu spala jenom chvíli.

Byla jsem vděčná, že je pátek. Chelsea se totiž zmínila o nějaké podpisové akci její oblíbené autorky, na kterou se rozhodla vyrazit brzy ráno a *stanovat* ve frontě. Nechtěla jsem, aby ji můj kreténský otec budil z nejoblíbenější činnosti. *I když možná z druhé nejoblíbenější. Nebo třetí. Hned po baletu a čtení.* Těžce jsem dosedla na kraj postele a zavřela oči.

Celá moje situace byla absurdní. Oscar Meyer byl totiž jedním z důvodů, proč jsem Christopherovu nabídku zvažovala i striktně odmítala. Nedalo se popřít, že jsem jeho peníze fakt potřebovala. Oscar musel do konce měsíce zaplatit další splátku, a kdybych mohla všechno sfouknout najednou, možná bych měla na chvíli pokoj. Zároveň jsem se ale nechtěla vrátit do New Yorku a přijít i o svou momentální iluzi bezpečí.

Na mysl mi vytanula poslední vzpomínka z rodného města.

Odcházela jsem z dalšího neúspěšného pohovoru. Začínala jsem ztrácet víru v lepší zítřky. *Jestli brzy neseženu nějakou práci, skončíme na ulici.* Peníze na školné byly v tahu, šperky po mámě prodané a pořád to nestačilo.

Rozhlédla jsem se po ulici a dotkla se schovaného pouzdra s dýkou. Bylo bezpečně na svém místě. V kapse džínové bundy mi zavibroval mobil. V hluku města bych neměla šanci vyzvánění slyšet. Podívala jsem se na displej a okamžitě hovor přijala.

„Tati?“

Z druhé strany se ozvalo přerývané dýchání a podivný dusot.

„Uteč, Mio!“ zašeptal táta zadýchaně. „Prostě uteč!“

Jediná myšlenka, co mi prolétla hlavou, byla: *Zase se něco posralo!*

„Co se děje? Vysvětli mi to!“ dožadovala jsem se víc informací.

S tátou jsem nikdy nevěděla, jaká jobovka zase přijde. Jestli prohrál v kartách, zapletl se do nelegálních sázek nebo nasral šéfa nějakého newyorského gangu.

„V ložnici u mé postele je prkno, co jde zvednout. Najdeš pod ním dostatek peněz na jednosměrnou letenku někam dostatečně daleko. Sbal si jen to nejnutenější, nezdržuj se a zdrhni!“ naléhal dál.

Došlo mi, že před někým utíká. Náhle zvuky v pozadí utichly, jako by se někde schoval.

„Proč?“

Chtěla jsem vědět, z jakého důvodu mám opustit město, které tak dobře znám a miluju. Že přede mnou zamlčel peníze, bylo v daný okamžik vedlejší.

„Jdou si pro tebe, Mio! Chtějí další splátku. Už prý nebudou čekat. Zmiz dřív, než se k tobě dostanou!“

Věděla jsem to! Prostě jsem to věděla!

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Broken Trust: Důvěru si nezasloužíš .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.